

[Vanggaard.]

ser, hvad der kommer ind, saa maa der være noget galt. Og saa opmagasinerer man den ældre Kunst. Saa længe Forholdet er saadan, er der ingen Grund til at tænke paa Udvidelser af Kunstmuseet. Men jeg vil henstille, at den ældre Kunst i Stedet for at blive opmagasineret — vi husker jo alle Udstillingen i Forum, hvor vi i en Sal havde den ældre Kunst og i en anden Sal den nyere Kunst, dér saa vi, hvor megen herlig Kunst vi har haft i Danmark — sendes ud til Provinsens Kunstmuseer — jeg tænker her særlig paa Museet i Aalborg og det paatænkte i Sønderborg — i Stedet for at ligge paa Kunstmuseets Loft.

Jeg vil altsaa henstille hele dette Forhold til den højtærede Undervisningsministers Overvejelse.

I Landstinget er der stillet Forslag af Det konservative Folkeparti om en Grønlands-Kommission. Jeg har intet imod dette Forslag. Den højtærede Statsminister sagde her, at vi har jo Rigsdagens Grønlandsudvalg, og derfor syntes han, at en saadan Kommission var temmelig overflødig. Paa en Maade kan jeg give ham Ret. Jeg sidder i det Udvalg, jeg er for Tiden Formand. Her har vi Føling med Grønlænderne og grønlandskyndige. Alle, der har Kendskab til Grønland og har Mulighed derfor, maa ønske en saadan Føling, men Styrelsens Samarbejde med Rigsdagens Grønlandsudvalg har været meget ringe. Det har været et: Vi alene vide — og jeg ser med nogen Bekymring paa det. Selvfølgelig er det Ministeren, der har det egentlige Ansvar, men jeg maa til hans Undskyldning sige, at Forholdet har været det samme, hvilket Navn Ministeren havde, og hvilket Parti han hørte til. Men naturligvis maa der ske en Ændring her. Jeg ser med nogen Bekymring paa Bevægelsen: Luk Grønland op! Dette Krav er fremført helt overdrevent og med fantastiske Fremstillinger i et Blad, som har faaet en Del Udbredelse, særlig paa Færøerne, hvor det i visse Kredse siges at blive brugt til Dansk-Undervisning. Jeg har engang oplevet Tabet af en af vore Kolonier, vor sidste Trope-Koloni, og jeg ser med nogen Ængstelse, at man leger med disse Ting. Jeg mener, at Styrelsen har Mulighed for ved et noget mindre „Vi alene vide“ — at sætte sig i Forbindelse med alle de gode Kræfter, der vil Grønlands Vel, og ogsaa med dem, der har de gale Forestillinger, i Stedet for at lukke sig inde. Jeg haaber derfor, at dette Forhold paa en eller anden Maade maa blive rettet — det er paa Tide.

Endelig vil jeg nævne en Udtalelse,

som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen fremsatte den 12. Oktober 1933 som Finanslovsordfører for sit Parti her i Folketinget i Anledning af en Udtalelse af General With, i hvilken denne fremhævede, at det gjaldt om at arbejde for, at Hærens Befalingsmænd paa en god Maade ledede Landets Ungdom, saaledes at Forældre med Glæde kunde sende deres Sønner ind til Hæren. Det ærede Medlem spurgte dengang, om det betød den Lyst og Evne til at lede den fysiske Opdragelse af Ungdommen, som Socialdemokraterne engang krævede. Han sagde videre, at General Withs Udtalelse var ikke uden Interesse i et Øjeblik, hvor Tusinder af unge Mennesker gaar arbejdsløse. Jeg kan tilføje, at denne Udtalelse er lige saa aktuel i Dag, da der er flere Tusinder af arbejdsløse, end der var i 1933. Jeg mener, at vi bør gennemføre almindelig Værnepligt, i alt Fald i det Omfang i Forhold til Befolkningens Størrelse, som J. C. Christensen og Neergaard gennemførte i 1909. Om det saa skal være Soldater i egentlig Forstand — det er en Sag for sig.

Nu viser det sig, at en arbejdsløs og en Soldat koster henvend det samme Beløb. Ungdommen bør ind til denne almindelige Værnepligt. Dér havde vi Landstormen, som var saa fortrinlig, og som kan suppleres med nogen Arbejdstjeneste, og tager vi dem ind om Vinteren, vil det ikke kunne genere nogen. Men vil det ske, det rigtige? Det sker jo sjældent i dette Land, i hvert Fald forholdsvis sjældent. Hvor stor Hæren skal være, er et andet Spørgsmaal. Der er her dette, at hvis man tænker sig en Mobilisering, saa skal man, isom Forholdene er nu, overvejende tage Familiefædrene, medens største Delen af de unge staar i Døren med Hænderne i Bukselommerne og ser paa, at Familiefædrene drager af Sted.

Den ærede Ordfører for det radikale Parti, Hr. Steen, talte om Tjekkoslovakiets Skæbne og mente, vi skulde se paa, hvorledes det var gaaet med det Land. Her mener jeg ikke, vi kan sammenligne. Vort Forsvars Formaal er at holde os uden for Krig; det skal virke forebyggende ved vor Evne til at hævde vor Neutralitet under en europæisk Konflikt, saaledes at de respektive Stormagter faar Tillid til vor ærlige og upartiske Holdning og vor Evne og Vilje til at gøre alt for at hævde vor Jords Frihed og Ukrænkelighed. Helt modsat af, hvad Tilfældet er for Tjekkoslovakiet bestaar vor Opgave netop i at nægte begge Krigens Parter Adgang til Udnyttelse af vort Omraade. For Tjekkoslovakiet var Forholdet et andet; der er en helt afgørende Forskel.